

יום ד', י"ג באלול תשס"ג (10 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **י"ג באלול**, נפטרה **דבורה בארון** בשנת תשט"ז (20.8.1956) בתל-אביב. נולדה בשנת תרמ"ח (4.12.1887) ברוסיה, היא למדה אצל אביה, שבתאי-אליעזר ברון, שהיה רב של עיירה ליד הגבול בין פולין לליטא. היא למדה תלמוד ותנ"ך והגיעה לרמה גבוהה מאוד, כך שיכלה לפסוק 'הלכה' (!). אחיה בנימין, שידע ספרות רוסית ועברית, שימש לה כמורה-דרך לעצמאות מחשבתית. את סיפורה הראשונים היא כתבה כבר בגיל 15, בתקופת לימודיה ב"חדר" של אביה. האח בנימין, שהשפעתו על דבורה הייתה רבה מאוד, עבר לעיר מינסק לקבלת סמיכות לרבנות, אך במקום זה, הוא 'התפקר' ועבר ללימודי השכלה כללית. בקיץ 1903 עברה דבורה עם אחיה לקובנה.

דבורה בארון הייתה סופרת צעירה שטובי המוציאים לאור של כתבי עת, שיחרו לפתחה ופרסמו את סיפורה. כאשר נכנסה ללמוד באופן סדיר בגימנסיה, פגשה בחור, **משה בן-אליעזר גלמבוצקי**, שהבדל הגילים ביניהם היה 7 שנים. משה, גם הוא בן רב שלמד בישיבה. כתב בעיקר סיפורי ילדים. הוא כתב את סיפוריו תחת שם ספרותי, וזאת מתוך צניעותו הרבה. הם ניהלו ביניהם חליפת מכתבים נרגשת, דבר שהיה לא שגרתי בין יהודים דתיים בימים ההם. לאחר שהיו מאורסים מספר שנים החליטה דבורה שהשידוך ביניהם לא טוב ולא ייצא אל הפועל. היא הכריזה באוזניו כי החליטה להיות נזירה לכל ימי חייה. לאחר מכן עלתה ארצה. משה נסע לאמריקה.

דבורה בארון, עלתה ארצה דרך נמל יפו, בדצמבר 1910 והיא כבת 23. היא המשיכה לכתוב סיפורים בארץ. סיפורה התפרסמו בכתבי-עת בארץ כמו 'מולדת'. היא המשיכה לשלוח סיפורים גם לחוץ-לארץ אל עיתון "השילוח" ואחרים. עקב מעמדה הספרותי החלה בארון לערוך את המדור הספרותי של עיתון הפועלים "הפועל-הצעיר" שבעריכת יוסף אהרונוביץ. יחסי קירבה נרקמו בינה לבין העורך, שהיה מבוגר ממנה בכ- 10 שנים. בתוך כל זאת, היא ביקרה במקומות שונים בארץ ולמדה את אורחות החיים בארץ. היא שלחה מכתבים רבים אל חבריה הסופרים בחוץ-לארץ, שימהרו לעלות ארצה. בתום 10 חודשים לבואה ארצה, בתשרי תרע"ב (אוקטובר 1911), נישאה לבחיר ליבה **יוסף אהרונוביץ**; את טקס הנישואין ערך רבה של יפו, הרב קוק.

בחודש מאי 1915, תקופת מלחמת העולם הראשונה, יצאה לגלות לאלכסנדריה שבמצרים, ביחד עם בעלה ובתה היחידה ציפורה, שהייתה בת שנה. העיתון המשך להופיע עוד תקופה קצרה בתקופת המלחמה. היא חלתה בקדחת, גופה נחלש מאוד עקב החיפושים של המשטרה התורכית, אחר בעלה, וטלטולי הדרך לאלכסנדריה. היא חזרה ארצה עם משפחתה באפריל 1919 לאחר המלחמה. עם שובם ארצה של בני הזוג אהרונוביץ חודשה הופעת העיתון "הפועל-הצעיר", בעריכתם עד לשנת 1922. בשנה זו הוחלט להעמיד בראש העיתון מערכת של עורכים. יוסף ודבורה עזבו את עריכת העיתון. יוסף עבר לנהל את **בנק הפועלים** ואילו דבורה הסתגרה מאז בתוך ביתה.

על ספרה "קטנות" בארון קיבלה את פרס ביאליק. היא זכתה בפרס רופין על ספרה "לעת עתה" ובפרס על שמו של ברנר על ספרה "פרשיות". **משה בן-אליעזר** עלה גם הוא ארצה.

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של **כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם** בתוך שאר חולי ישראל, **ולשלומם של כל חיילי צה"ל**

יום ד', י"ג באלול תשס"ג (10 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

כאשר שימש כעורך הספרותי של עיתון "הארץ", כתב בקורת ספרותית, ביניהם גם על ספריה.
[<http://www.ronkal.net/cgi-bin/noga.pl?action=view&art=47>]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום רביעי

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל